

Заснований 1997 року як
«ВІСНИК ЗАПОРІЗЬКОГО
ЮРИДИЧНОГО ІНСТИТУТУ»

Перереєстрований 2008 року

Свідоцтво
про державну реєстрацію
серія КВ № 13643-2617ПР
від 22.02.2008

Адреса редакції:
Україна, 69006,
м. Запоріжжя,
Північне шосе, 113

Телефони
для довідок:
(061) 28-333-54
(061) 28-333-11
(061) 212-12-44

Факс: 218-75-01

Адреса електронної пошти:
e-mail:
visnik@zli.zp.ua

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ
СПРАВ УКРАЇНИ

**ВІСНИК
ЗАПОРІЗЬКОГО
ЮРИДИЧНОГО
ІНСТИТУТУ
Дніпропетровського
державного
університету
внутрішніх справ**

№ 2 (59) ' 2012

Запоріжжя – 2012

**Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 2. – 392 с.**

- Виходить щоквартально •
- Засновник – Запорізький юридичний інститут МВС України
(з 2008 року – Запорізький юридичний інститут
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ) •
- Включений до переліку наукових фахових видань ВАК України,
в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт
на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук
з юридичних наук (Бюлетень ВАК України. – 2010. – № 3.).

Редакційна колегія:

Алфьоров С.М. – канд. юрид. наук, доц., за-
служений юрист України
(головний редактор);
Лень В.В. – канд. юрид. наук, доц.
(заступник головного редактора);
Таран В.О. – докт. філос. наук, проф.
(заступник головного редактора);
Рекотов П.В. – канд. юрид. наук, доц.
(відповідальний секретар);
Васильчук Г.М. – докт. іст. наук, доц.;
Венедіктов В.С. – докт. юрид. наук, проф.,
заслужений юрист України,
заслужений юрист АР Крим;
Дудоров О.О. – докт. юрид. наук, проф.;
Ємельянов В.П. – докт. юрид. наук, проф.;
Заруба В.М. – докт. іст. наук, проф.;
Коломоєць Т.О. – докт. юрид. наук, проф.,
заслужений юрист України;

Крутов В.В. – докт. юрид. наук, проф.;
Лукашевич В.Г. – докт. юрид. наук, проф.,
заслужений юрист України;
Мацюк А.Р. – докт. юрид. наук, проф., за-
служений юрист України, за-
служений юрист АР Крим;
Мисливий В.А. – докт. юрид. наук, проф.;
Мурзін В.Ю. – докт. іст. наук, проф.;
Петков С.В. – докт. юрид. наук, проф.;
Приходько А.М. – докт. філол. наук, проф.;
Стрельцов Є.Л. – докт. юрид. наук, проф.,
докт. теології,
член-кореспондент НАПрН України,
заслужений діяч науки і техніки України;
Душейко Г.О. – канд. юрид. наук, проф.;
Наливайко Л.Р. – докт. юрид. наук, проф.;
Обушенко О.М. – канд. юрид. наук, доц.;
Поліщук В.Г. – канд. юрид. наук, доц.;
Сергатий М.О. – канд. юрид. наук, доц.;
Солов'євич І.В. – канд. юрид. наук, доц.

**Рекомендовано до друку
Вченою радою інституту 23 червня 2011 року.
Протокол № 10.**

*Друковані матеріали виражають позицію авторів, яка не завжди
поділяється редакційною колегією. Відповідальність за достовірність фактів,
статистичних даних, точність викладеного матеріалу покладається на авторів
або осіб, котрі його подали.*

При передруку матеріалів посилання на Вісник ЗЮІ ДДУВС обов'язков.

© Автори статей, 2012
© Запорізький юридичний інститут ДДУВС (оформлення), 2012

фізичних та/або психічних страждань.

При вчиненні цього злочину двома або більше особами, які мали спільний умисел та виконували дії, безпосередньо спрямовані на позбавлення потерпілого життя, їх діяння кваліфікуються за п. 4, 12 ч. 2 ст. 115 КК України. Аналогічно кваліфікується діяння, вчинене при співучасті з розподілом ролей, але з обов'язковим посиланням на відповідну частину ст. 27 КК України.

У разі спільного вчинення злочину, при якому умисел на вчинення умисного вбивства даним способом має лише один із співучасників, а інший (інші) має умисел на вчинення простого умисного вбивства, діяння необхідно кваліфікувати відповідно до спрямованості умислу кожного з них: за п. 4, 12 ч. 2 ст. 115 КК України та п. 12 ч. 2 ст. 115 КК України відповідно.

При добровільній відмові одного із співучасників або взагалі від вчинення умисного вбивства, або від вчинення умисного вбивства саме з особливою жорстокістю дії винних осіб кваліфікуються залежно від спрямованості умислу кожного з них та стадії, на якій мала місце добровільна відмова.

Якщо має місце безнаслідкова співучасть, діяння виконавця кваліфікуються за п. 4, 12 ч. 2 ст. 115 КК України та відповідною частиною ст. 14 або ст. 15 КК України. Діяння інших співучасників кваліфікуються таким самим чином з обов'язковим посиланням на відповідну частину ст. 27 КК України.

У разі якщо має місце невдале підбурювання або пособництво до вчинення умисного вбивства з особливою жорстокістю, діяння винних осіб повинні кваліфікуватися залежно від спрямованості умислу з посиланням на ч. 1 ст. 14 КК України (за ознакою підшукування співучасників) та відповідну частину ст. 27 КК України.

У разі наявності ексцесу виконавця його діяння кваліфікуються за відповідними нормами Особливої частини залежно від реально вчинених дій. Діяння інших співучасників кваліфікуються залежно від спрямованості умислу.

1. Новицький Г. В. Поняття і форми співучасті за кримінальним правом України : наук.-практ. посіб. / Г. В. Новицький. – К. : Вища школа, 2001.

2. Кримінальне право України. Загальна частина / під ред. Бажанова М. І., Сташиса В. В., Тація В. Я. – К. – Х. : Юрінком Інтер – Право, 2002.

3. Кримінальне право України. Загальна частина : навч. посіб. / [М. М. Агєєв, О. О. Бахуринська, Д. П. Альошин та ін.] ; за ред. О. О. Кашкарова, В. А. Робака. – Сімферополь : КРП «Видавництво Кримнавчпеддержвидав», 2010.

УДК 343.34 : 343.85

**Кириченко
Олег Вікторович,**

*кандидат юридичних наук, доцент,
м. Дніпропетровськ*

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПРЕВЕНЦІЯ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ

Визначено роль кримінального закону в запобіганні злочинам та значення кримінально-правової заборони суспільно небезпечних діянь проти громадської безпеки як засіб запобігання злочинам цієї категорії.

Ключові слова: кримінальне законодавство, Кримінальний кодекс, запобігання злочинам, злочини проти громадської безпеки.

Определяется роль уголовного закона в предотвращении преступлений и значение уголовно-правового запрета общественно опасных деяний против общественной безопасности как средство предотвращения преступлений этой категории.

Ключевые слова: уголовное законодательство, Уголовный кодекс, предотвращение преступлений, преступления против общественной безопасности.

The article is devoted to the role of Criminal Law in prevention of crimes. Also the value of criminal law prohibition of socially dangerous acts against public safety as the way of prevention crimes of this category is determined.

Keywords: criminal law, Criminal Code, prevention of crimes, crimes against public safety.

Необхідність запобігання злочинності – такий же необхідний елемент протидії цьому явищу, як і виявлення та розкриття злочинів. Але ця діяльність здійснюється ще до вчинення суспільно небезпечного діяння. При цьому важливо передбачити можливу поведінку і чітко спланувати упереджувальну діяльність.

Держава-законодавець впливає на стан злочинності головним чином через розробку та прийняття кримінального законодавства [1, с. 68], тому загальною метою кримінального закону є запобігання злочинності.

Уже сам факт існування Кримінального законодавства має значне запобіжне значення. У ньому держава виражає своє негативне ставлення і неприйняття окремих вчинків з боку громадян.

Визначення у кримінальному законодавстві суспільно небезпечних діянь проти громадської безпеки як злочинних відіграє профілактичну роль та запобігає їх можливому вчиненню.

Проблеми кримінальної відповідальності за злочини проти громадської безпеки досліджували М.С. Грінберг, В.С. Комісаров, М.І. Панов,

В.П. Тихий, Г.А. Туманов, Г.Ф. Фортуна, В.І. Фрізько та ін. Разом з тим питанням кримінально-правової превенції злочинів проти громадської безпеки приділено недостатньо уваги.

Мета цієї статті – окреслити значення кримінально-правової заборони суспільно небезпечних діянь проти громадської безпеки як засіб запобігання злочинам цієї категорії.

В юридичній науці та практиці поняття «законодавство» застосовується як у широкому (сукупність законів та інших нормативно-правових актів, які забезпечують правове регулювання суспільних відносин на території держави), так і у вузькому розумінні (сукупність законів, прийнятих парламентом або референдумом). Коли йдеться про галузеве законодавство («кримінальне законодавство», «адміністративне законодавство», «цивільне законодавство», «сімейне законодавство» тощо), зміст цих понять відповідно звужується й охоплює закони й нормативні акти (у широкому розумінні) або лише закони (у вузькому розумінні), що у своїй сукупності утворюють певну галузь права.

Характерною особливістю законодавства про кримінальну відповідальність (кримінального законодавства) є те, що воно представлено у Кримінальному кодексі. При цьому, звичайно, Кримінальний кодекс ґрунтується на загальних принципах і на конкретних положеннях норм Конституції, яка є основою усього національного законодавства, і жоден нормативно-правовий акт не може їй суперечити. Виразом цього є те, що Кримінальний кодекс України дослівно відтворює ряд положень Конституції України.

У кримінальному законі виявляються та закріплюються кримінальна політика й напрями, які пов'язані з матеріальним кримінальним правом. Оскільки чинне кримінальне законодавство складається із Кримінального кодексу України, тому й напрямки кримінальної політики, які належать до матеріального кримінального права, виявляються та закріплюються виключно у цьому кодексі.

Слід зазначити, що кодекси – це закони, в яких об'єднуються і систематизуються правові норми, що регламентують певну сферу суспільних відносин. Кодекси, як правило, виступають основою певної галузі законодавства. Отже, Кримінальний кодекс є основою кримінального законодавства.

Таким чином, Кримінальний кодекс України – це прийнятий Верховною Радою України закон, який містить систему взаємопов'язаних і взаємообумовлених юридичних норм, що розкривають загальні поняття і принципи кримінального права України, умови і підстави притягнення до кримінальної відповідальності та звільнення від неї і визначають, які суспільне небезпечні діяння є злочинами та які покарання слід застосувати до осіб, котрі їх вчинили [2, с. 125].

Згідно зі ст.1 Кримінального кодексу України (далі – КК України) основним призначенням цього Кодексу, тобто його завданнями, є забезпечення правовими засобами охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам.

Таким чином, об'єктами кримінально-правового захисту є: 1) права і свободи людини і громадянина, під якими розуміються закріплені у Конституції і законах України можливості певної поведінки (дії чи бездіяльності) індивідів. Кожне конкретне право чи свобода суб'єкта з необхідністю включає комплекс повноважень, а саме: право поводити себе певним чином (право на власну поведінку); право вимагати певної поведінки від інших суб'єктів (право на чужу поведінку); право звертатися до певних органів держави за захистом у випадках порушень чи утруднення реалізації вказаних повноважень (право на домагання) [2, с. 126]; 2) власність – матеріальні і нематеріальні об'єкти, щодо яких суб'єкт на законних підставах має права (повноваження) володіння, користування і розпорядження; 3) громадський порядок – стан суспільних відносин, який забезпечує спокійні умови суспільно корисної діяльності, відпочинку та побуту людей [3, с. 10]; 4) громадська безпека – стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства і держави від внутрішніх і зовнішніх загроз; 5) довкілля – природне середовище, в якому існує людство і щодо якого встановлено певний правовий режим; 6) конституційний устрій України – система соціальних, економічних і політико-правових відносин, які встановлені Конституцією України; 7) забезпечення миру і безпеки людства – діяльність, спрямована на збереження миру; попередження виникнення регіональних і глобальних воєнних конфліктів; запобігання виникненню ситуацій (наприклад, внаслідок нераціонального природокористування, проведення ризикованих наукових експериментів тощо), які можуть поставити під загрозу саме існування людства.

Одним із призначень кримінального закону є запобігання злочинам. Запобігання злочинам – це система державних і недержавних заходів, що спрямовані суб'єктами запобіжної діяльності на усунення або послаблення причин і умов злочинності та корекцію поведінки осіб, схильних до вчинення злочинів.

Отже, КК України забезпечує охорону прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам шляхом, по-перше, визначення ознак тих суспільно небезпечних діянь (дії або бездіяльності), які визнаються злочинами (загальна превенція), і, по-

друге, шляхом встановлення виду і міри покарання, що повинні застосовуватись до осіб, що вчинили злочин (спеціальна превенція). Таким чином, Кримінальний кодекс України, визначаючи певні діяння як злочини і призначаючи покарання за їх вчинення, забороняє здійснення таких діянь під загрозою застосування певного покарання. Чітке визначення Кримінальним кодексом ознак діянь, що визнаються злочинами, і встановлення заходів покарання за їх вчинення є ефективними заходами запобігання злочинам.

Як уже було зазначено, у ч. 1 ст.1 КК України законодавець вказує на профілактичний вплив Кодексу. У ньому держава виражає своє негативне ставлення і неприйняття окремих вчинків з боку громадян. Визначення у кримінальному законодавстві окремих діянь як злочинних багато в чому виконує профілактичну роль та запобігає їх можливому вчиненню. Зазначена форма правової профілактики багато в чому пов'язана з якістю законодавства, його відповідністю вимогам часу.

Мета кримінального закону може бути загальнопревентивною та спеціально-превентивною. Загальнопревентивна мета спрямована на невизначене коло осіб. У цьому випадку закон забезпечує законслухняну поведінку громадян. Спеціально-превентивна мета адресована конкретній особі, яка вчинила злочин. Вона виражається в невідворотності реалізації загрози покарання. Це ще не реалізація покарання, а усвідомлення особою невідворотності покарання [4, с. 446]. Як зазначив О.М. Литвак, норми кримінального права визначають суб'єктивні права та обов'язки громадян. Виконання обов'язку утримання від вчинків, що заборонені законом, є кінцевою метою законодавця і, значить, реалізацією відповідної норми [1, с. 170].

Головною умовою досягнення вищезазначеної мети є її реальність, оскільки кримінальний закон має попереджувальний та виховний ефект тільки тоді, коли можлива його реалізація.

Д.А. Шестаков, розглядаючи питання щодо кримінально-правового контролю злочинності, зазначив, що загальне запобігання злочинності спрямовано на потенційного злочинця і має два аспекти: 1) саме встановлення заборони на ту чи іншу поведінку під страхом застосування кримінального покарання; 2) підкріплення дії заборони розповсюдженими відомостями про застосування покарання до конкретних осіб; а приватне запобігання злочинності, у свою чергу, – до осіб, які вже вчинили злочин, з метою, щоб вони у майбутньому відмовилися від злочинної поведінки. Також він виділяє позитивний та негативний аспекти кримінально-правового запобігання злочинності. Під негативною загальною превенцією дослідник розуміє залякування потенційного злочинця, під позитивною – підтримку та закріплення законслухняності. Негативну спеціальну превенцією автор визначає як прагнення залякати

індивіда щодо вчинення нових злочинів, а позитивну спеціальну – як ресоціалізацію окремої людини [5, с. 149-150].

Правові заборони з'являються тільки тоді, коли виникає необхідність за їх допомогою забезпечити порядок або створити певні зміни у суспільстві. Міркування про ризик, пов'язаний з порушенням закону, має завжди переважати думки про вигоди від його порушення. Тільки тоді запобіжна функція норми кримінального права буде реальною [6, с. 66].

Кримінальний закон повинен не стільки карати злочинця, скільки захищати законслухняних громадян. Проте на сьогодні існує думка про те, що головним профілактичним (запобіжним) недоліком кримінального законодавства України є його традиційно каральна сутність, замість того, щоб бути законодавством захисним [1, с. 228; 7, с. 65, 71]. Дослідники цієї проблеми пропонують розробити й закріпити у кримінальному законі правовий статус особи – комплекс законоположень про захист особи. Головним з таких положень повинно бути визначення кримінально-правового поняття потерпілого від злочину.

Наприкінці розгляду проблем, пов'язаних з визначенням ролі кримінального закону в запобіганні злочинам, слід зазначити, що він буде мати профілактичний вплив тільки тоді, коли його буде доведено до відома населення. Видання кримінальних законів та доведення їх до свідомості широких мас населення через засоби масової інформації, інші форми правової пропаганди здійснюють суттєвий вплив на правосвідомість громадян.

У розділі IX Особливої частини КК України визначено, які суспільно небезпечні діяння є злочинами проти громадської безпеки. До злочинів проти громадської безпеки належать: створення злочинної організації (ст. 255), сприяння учасникам злочинних організацій та укриття їх злочинної діяльності (ст. 256), бандитизм (ст. 257), терористичний акт (ст. 258), втягнення у вчинення терористичного акту (ст. 258-1), публічні заклики до вчинення терористичного акту (ст. 258-2), створення терористичної групи чи терористичної організації (ст. 258-3), сприяння вчиненню терористичного акту (ст. 258-4), фінансування тероризму (ст. 258-5), завідомо неправдиве повідомлення про загрозу безпеці громадян, знищення чи пошкодження об'єктів власності (ст. 259), створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань (ст. 260), напад на об'єкти, на яких є предмети, що становлять підвищену небезпеку для оточення (ст. 261), викрадення, привласнення, вимагання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживанням службовим становищем (ст. 262), незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами (ст. 263), незаконне виготовлення, переробка чи ремонт вогнепальної зброї або

фальсифікація, незаконне видалення чи зміна її маркування, або незаконне виготовлення бойових припасів, вибухових речовин чи вибухових пристроїв (ст. 263-1), недбале зберігання вогнепальної зброї або бойових припасів (ст. 264), незаконне поводження з радіоактивними матеріалами (ст. 265), незаконне виготовлення ядерного вибухового пристрою чи пристрою, що розсіює радіоактивний матеріал або випромінює радіацію (ст. 265-1), погроза вчинити викрадення або використати радіоактивні матеріали (ст. 266), порушення правил поводження з вибуховими, легкозаймистими та їдкими речовинами або радіоактивними матеріалами (ст. 267), порушення вимог режиму радіаційної безпеки (ст. 267-1), незаконне ввезення на територію України відходів і вторинної сировини (ст. 268), незаконне перевезення на повітряному судні вибухових або легкозаймистих речовин (ст. 269), порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки (ст. 270), умисне знищення або пошкодження об'єктів житлово-комунального господарства (ст. 270-1).

Родовим об'єктом злочинів проти громадської безпеки є громадська безпека як значна цінність, тобто стан захищеності життєво важливих інтересів особистості, суспільства і держави від негативних наслідків явищ соціального, природного або техногенного характеру, а також підтримка достатнього рівня такої захищеності для нормального їх функціонування.

Аналіз зазначених кримінально-правових норм дає підстави класифікувати ці злочини за такими групами: 1) злочини терористичної спрямованості; 2) злочини, які пов'язані зі створенням банд, злочинних організацій та незаконних воєнізованих або збройних формувань; 3) злочини, які порушують правила поводження з окремими джерелами загальної (підвищеної) небезпеки.

Таким чином, вже сам факт існування кримінального законодавства має значне запобіжне значення. У ньому держава виражає своє негативне ставлення і неприйняття окремих вчинків з боку громадян. Законодавець встановив кримінально-правову заборону на таку поведінку осіб, яка зумовлена порушенням загальних правил безпеки, дотримання яких є обов'язком кожного члена суспільства. Превентивний вплив на свідомість і волю осіб виникає з моменту видання самої норми. Визначення в кримінальному законодавстві суспільно небезпечних діянь проти громадської безпеки як злочинних багато в чому виконує профілактичну роль та запобігає їх можливому вчиненню.

1. Литвак О. М. Держава і злочинність : монографія / О. М. Литвак. – К. : Атіка, 2004. — 304 с.

2. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / під заг. ред. М. О. Потебенька, В. Г. Гончаренка. – Ч. 1. – К. : ФОРУМ, 2001. – 393 с.

3. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – 3-тє вид., переробл. та доповн. – К. : Атіка, 2005. –

1064 с.

4. Хохряков Г. Ф. Криминология : учебник / Г. Ф. Хохряков ; отв. ред. В. Н. Кудрявцев. – М. : Юрист, 2000. – 511 с.

5. Шестаков Д. А. Криминология. Преступность как свойство общества : монография / Д. А. Шестаков. – СПб. : Изд-во „Лань”, 2001. – 264 с.

6. Рощина І. Правові заходи підвищення ефективності норм кримінального права у запобіганні злочинності / І. Рощина // Право України. – 2005. – № 9. – С. 66–69.

7. Коржанський М. Й. Нариси уголовного права / М. Й. Коржанський. – К., 1999. – 207 с.

УДК 343.985

**Кислий
Анатолій Михайлович,**

*доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник
м. Київ*

АЛГОРИТМ ЗАХОДІВ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ З ВИКОРИСТАННЯМ ВИБУХОВИХ ПРИСТРОЇВ

У статті розглянуто окремі питання організації проведення негласних слідчих (розшукових) дій у рамках кримінального провадження з використанням вибухових пристроїв.

Ключові слова: *слідчі (розшукові) дії, кримінальне провадження, вибухові пристрої.*

В статье рассматриваются отдельные вопросы организации негласных следственных (розыскных) мероприятий в рамках уголовного производства с использованием взрывных устройств.

Ключевые слова: *следственные (розыскные) мероприятия, уголовное производство, взрывные устройства.*

Some questions of organization of secret consequence (search) measures within the framework of criminal production with the use of explosive devices are examined in this article.

Keywords: *consequence (search) measures, criminal production, explosive devices.*

Дослідження існуючих методологічних основ вибухотехнічних розробок дозволяє констатувати, що до цього часу не повною мірою вивчена концепція системного аналізу механізму вчинення злочинів з використанням вибухових пристроїв. Злочини, вчинені з використанням вибухових пристроїв, потрібно розглядати як свого роду матеріальну динамічну систему, що має відповідну структуру, механізм формування, розвитку та відображення у реальній дійсності.

Упродовж останніх років в Україні дещо стабілізувалася ситуація

**БОРОТЬБА ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ:
ПРАВОВЕ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 180**

Біляєв В.О.

Оперативно-розшукове запобігання злочинам
як основне комплексне завдання оперативних підрозділів
під час протидії злочинності 180

Блажівський Є.М.

Структура моніторингу протидії злочинності 187

Брящей Р.І.

Історія виникнення інституту звільнення
від покарання в Україні 194

Бублейник В.А.

Кримінальна відповідальність за прийняття пропозиції,
обіцянки або одержання неправомірної вигоди
службовою особою: витоки та сучасний стан 205

Горбань Н.С.

Особливості отримання інформації від нотаріуса
у кримінальному провадженні 212

Грищенко О.В.

Особливості суб'єкта злочину «Побої і мордування» 216

Гуня І.І.

Заволодіння чужим майном – сутнісна об'єктивна
ознака корисливого злочину проти власності 224

Калиниченко А.О.

Проблемні аспекти відновного правосуддя в частині
примирення потерпілого з обвинуваченим
в кримінально-процесуальному законодавстві України 230

Керімов А.З.

Особливості кваліфікації умисного вбивства,
вчиненого з особливою жорстокістю при співучасті 238

Кириченко О.В.

Кримінально-правова превенція
злочинів проти громадської безпеки 247

Кислий А.М.

Алгоритм заходів з проведення негласних
слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні 253

Збірник наукових праць

**ВІСНИК
ЗАПОРІЗЬКОГО ЮРИДИЧНОГО ІНСТИТУТУ
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ**

Редактори:

Л.Т. Дієва

О.В. Ткаченко

Технічні редактори:

В.Ф. Пожидаєв,

М.В. Бандурко

Виходить з 2008 року
(у 1997-2007 роках – Вісник Запорізького юридичного інституту)

Підп. до друку 24.06.2011 р. Формат 60x84/16. Друк – RISO.
Гарнітура – Times. Умов.-друк. арк. 24,00. Обл.-вид. арк. 24,50. Тираж – 120 прим.

Відділ організації наукової роботи та редакційно-видавничої діяльності ДДУВС
49005, м. Дніпропетровськ, просп. Гагаріна, 26, т. (056) 370-96-59